

VED LEJRBAALET

ALARMERING

Jeg læste i et Aalborgblad, at Aalborg Kolonne har haft en Alarmeringsøvelse. Kolonnechefen alarmerede Troppene Kl. 18,10, og allerede inden det fastsatte Tidspunkt, Kl. 19,30, var hele Kolonnen samlet. Et flot Resultat, som maa skyldes, at alle Patruljer har haft deres Alarmeringssystem i Orden. Har din Patrulje det?

Iøvrigt,—

HVORLEDES HAR DIN PATRULJE DET?

Hvad gør du selv? Der kræves visse Spejderfærdigheder for at faa 2. Klasesproven, og dem har du lært dig, tilstrækkeligt til at du fik Proven. Men — betragter du det som en Eksamen, hvor det bare gælder om at lære saa meget, at man klarer den? Hvis det staar saadan til, bliver du ikke nogen særlig dygtig Spejder. Det gælder tværtimod om paa Patruljemøder at træne videre, saa du mestrer disse Færdigheder, og blive helbefarene i Morse, i Kortlæsning, i Knob, i Samaritegerning, og at dine Sanser, — ikke mindst din lagttagelsesevne — skærpes, saa at du ikke færdes halvsøvende omkring, som uhyre mange Mennesker gør, og som derfor ikke ser, hvad der sker omkring dem.

Derfor gælder det om at være med i Arbejdet, som Patruljeføreren og Patruljeassistenten har lagt til Rette, selv om der er Ting, I for har beskæftiget jer med, og ikke mindst gælder det om at være med allesammen, nu hvor Spejder-aaret skal til at begynde. Patruljeføreren og hans Assistent maa ikke staa alene, de maa have Hjælp fra alle Patruljens Spejdere, ellers

gaar det ikke. Men det forudsætter jo, at I er i Stand til at hjælpe, og det vil igen sige, at I kan noget.

Det er derfor rigtigt, at det er Patruljesammenholdet, der spiller den store Rolle, og dette Sammenhold er kun til Stede, hvis alle i Patruljen er med i det, altsaa ogsaa du. Og skulde der være en enkelt, som ikke forstaar det, faa ham ud af Patruljen, for hvad skal I egentlig med ham?

OG HVORLEDES SER DIN PATRULJE UD?

Kan man se paa den, at det er en rask Patrulje, der duer til noget? Ligner den mere en Kludebunke, naar den træder an, eller kan man se, det er en Spejderpatrulje? Det afhænger af Uniformen. Hænger Hatteskylgen som Skylgen paa en Bulehat, er Tørklædet snoret sammen under Hagen, saa det ser ud, som det er brugt til at binde Hovedet fast med, har I Mærker og Duelighedstegn, og sidder de rigtigt, og hvorledes er det med Spejderbæltet og Strømperne?

Er din Patrulje, som den skal være, eller er du een af dem, der er Skyld i, at den ikke er det?

MATERIELLET ER EN DEL AF PATRULJEN

Det kan være, at du synes, Patruljeføreren har Ansvaret for Materiellet. Det har han ogsaa, men du saavel som de andre i Patruljen har et Medansvar. Derfor maa I være med alle, naar Materiellet nu skal ordnes, saa det er klar til Brug, saa at virigtig kan nyde det Friluftsliv, som alle vi Spejdere nyder.

JEG HAR SELV VÆRET PATRULJEFØRER

og ved, hvilket livligt Patruljeliv, der kan leves paa Ture og Øvelser, naar Patruljen er svejset godt sammen, og man har smidt dem ud, der ikke egnede sig, dem som ikke tog deres Tørn til daglig, og naar det gjaldt.

Et saadant Patruljeliv kan I ogsaa føre, hvis I sætter noget ind derpaa.

Ort Holm

CHRISTIAN X

26. September 1870 — 20. April 1947

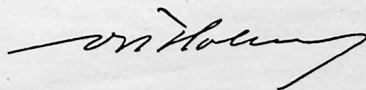
KONG CHRISTIAN X's Død spredte Sorg over vort Land. Alle havde lært at elske vor gamle Konge for hans kærlige Sind og ranke Vilje. Han var som et Symbol paa den danske Mand, modig, sejt og med dyb Forstaaelse af det menneskelige.

I, der er Ulve og Spejdere nu, har vel mest Erindringen om Kongen fra Besættelsesaarene, og I har beundret ham for den Maade, han bar disse tunge Aar paa, med rank Trods, og med Haabet boende om en lykkelig Fremtid for vort Land. I har sunget Sangen om Kongen, der rider i Sol og i Blæst igennem sit arvede Rige uden at skærmes af Vælde og Magt. Vi Danske syntes det saa rimeligt, at Kongen red alene i sin By, men forstaar I egentlig det Mod Kongen viste ved ogsaa Dagen efter Besættelsen at ride alene, og at han gjorde det for at give os alle et godt Eksempel.

Kongen fulgte med Interesse, hvad der foregik i Landet, ogsaa Spejderbevægelsen. Kongen lod sine to Sønner, Kong Frederik IX og Arveprins Knud, blive Spejdere i vort Korps, da de var Dreng, og de var gode Kammerater med de andre Spejdere i Troppen og med hvem, de traf.

Ved vore store Lejre, ved Jamboreen i 1924 og ved Jubilæumslejren, da Korpsen fyldte 25 Aar, kunde vi glæde os over Kongens og Dronningens Besøg. Saa sent som efter Befrielsen viste Kongen Korpsen den store Ære og Interesse telegrafisk at ønske vort Korps Held og Fremgang, da han havde læst en lille Afhandling om Spejderbevægelsen, som Korpsen havde tilstillet ham.

Vi vil alle, Dreng, saavel som Førere, bevare vor gamle Konge i trofast Erindring, og vi ser med Tillid frem til hans Søn, som nu er Konge af Danmark, Kong FREDERIK IX.

Den havde en Moder

AF IRVING CRUMP - PAA DANSK VED STILK

Den gamle Los blinkede søvnigt mod den nedgaaende Sol, da den stod i Munden af Hulen, der laa paa en Afsats højt oppe i Tordenbjærgene. Saa gled den lydlost udenfor, blottede sine store gule Hugtænder i en tavs Gaben, strakte de kraftige Lemmer og rejste sig paa Bagbenene for at skærpe sine farlige Kloer paa en forreven Fyrrestamme.

Det var en kraftig gammel Los, stor af sin Art, med svære Skuldre og slanke, spændstige Bagben. Dens brungule Sommerpels straaled i det gyldne Sollys, og stærke Muskler snoede sig om dens Skuldre.

Den var sulten — meget sulten — ellers vilde den ikke have forladt sine fire Unger, for Solen var gaaet ned, og Aftenens Tsumørke havde sænket sig over Skovene. Men Skumringen hvilede allerede i Dalen, og kun Bjergtoppene farvedes af Solens Straaler; maaske regnede den store Kat med at fange et Par forsinkede Ryper, før de søgte Ly for Natten i Træerne.

Den gik hen til Kanten af Afsatsen og kikkede ned. Tredive Meter under den larmende Tordenbækken, det fiskerige Vandløb, som flød gennem Dalen ned til Floden.

Et Øjeblik krøb den sammen paa Kanten og stirrede med sine gule Øjne ned i Dalen. Saa vendte den sig, løb over Afsatsen og klatrede forsigtigt ned ad Klipperne. Uden en Lyd forsvandt den i Skoven.

Den havde næppe været væk i fem Minutter, før der atter viste sig gulbrun Plet i Hulens sorte Munding, og en buttet, kluntet Losunge kom til Syne, missende med Øjnene mod Solen. Forsigtigt kom den ud af Hulen og kikkede sig omkring med en mistænksom Mine.

Med klodsede Spring satte den af Sted over Afsatsen og slog for Sjøv efter noget hvidt, der kom flyvende forbi — en Tot Uld fra en Kanin. Den forfulgte den hvide Tingest og rev og bed i den, til der ikke mere var noget tilbage. Saa tog det fat paa Skroget af en Agerhone, som den fandt i en Revne i Klippen; den elskede de Lækerbidskeer, som dens Mor lod ligge og flyde foran Indgangen til Hulen.

Lidt efter opdagede den en stor Sommerfugl, som flagrede hid og did paa Afsatsen, og begyndte at jage den. Først sad den stille paa en lyserød Blomst, og Løskillingen krøb nærmere og nærmere. Men netop som den var klar til at springe, fløj den Drillepind op, og Jagten maatte begynde helt forfra.

Men den lille Los var taalmodig. Tre Gange havde det flagrende, gule Insekt flyttet sig, netop som den skulde til at springe, og nu havde det slaaet sig ned paa en anden Blomst — i farlig Nærhed af Afsatsens Kant. Killingen krøb fremad igen, besluttet paa at fange sit Bytte denne Gang. Den var endnu ikke tæt nok paa til at være sikker paa sit Held, men da den saa, at de gule Vinger bevægede sig, sprang den fremad med hele sin Kraft i Springet.

Den var endnu ikke øvet i at bedømme Afstande, og Resultatet var, at den fløj over Maalet, over Blomsten med det flagrende Bytte, og landede med et forskrækket Hvin paa Kanten af Klippen. Et Øjeblik hang den dér, kæmpende desperat for at bore Kloerne i den glatte Klippe, men Stenen var vindslidt, og den fandt ingen frelsende Ridse at hage sig fast i.

Den begyndte at glide, og pludselig for den ned gennem Rummet, ned, ned, ned, over tredive Meter ned til Dalens Bund.

Jim og Jack tilbragte for anden Gang deres Sommerferie i Tordenbjærgene. De var begge ivrige Lystfiskere og havde i Tordenbækken fundet det ideelle Sted til at dyrke deres Sport. De havde slaaet Lejr paa et Klippefremspring et Par Meter over Bækken og tilbragte Dagene staaende i Vandet med store Stovler paa, mens de prøvede at lokke Vandløbets Beboere til at sluge deres Kroge.

Et Stykke Vej fra Lejren, paa et Sted hvor Bækken udvidede sig til en Dam, havde Jim det foregaaende Aar opdaget en gammel Kæmpeørred, som han naturligvis gerne vilde have nappet. Men han havde maattet rejse hjem med uforrettet Sag, og det lod til, at den vilde snyde ham igen i Aar, for skont han hver Aften prøvede nogle Kast efter den, indskrænkede den sig til at betragte den lumske kunstige Flue paa Afstand og af og til slaa et haanligt Slag med Halen i Vandskorpen.

— Efter Aftensmaden gik Jim som sædvanlig ned til Dammen, mens Jack blev tilbage i Lejren for at tørre sine Klæder. Jim havde sin mest livagtige Flue med og var fast besluttet paa, at nu skulde det være Slut med den store Ørreds Drillerier. Med yderste Forsigtighed vadede han ud og gjorde sig klar til at kaste. Nu skulde han vise den Ørred at ...

Plask!!

Et eller andet faldt ned midt i Dammen, fulgt af en Byge af Smaa-sten.

»Hvad i Himlens Navn... Sørens ogsaa!« hylede den forbløffede Jim, idet han vaklede tilbage, traadte paa en glat Sten og satte sig

ned i Vand til Halsen. Rødgloedende af Raseri kom han paa Benene igen. Det Plask havde ødelagt hans Chancer for at fange den store Ørred den Aften. Hvem havde gjort det? Nogen maatte have iagttaget ham oppe fra Klippen og smidt en Sten ned, netop som han skulde til at kaste. Det var et beskidt Trick! Han skulde nok....

Han gloede arrigt op mod Afsatsen. Ingen at se. Saa vendte han Blikket mod Midten af Dammen og udbød: »Du store Kineser! Det var ingen Sten! Det var en — det er en — naa, din lille Slubbert, vent nu bare et Øjeblik, saa skal jeg —«

Med disse Ord vadede han lidt længere ud og reddede en pjaskvaad, ynkelig og næsten livløs Klump brungult Pelsværk.

»Men det er jo en Loskilling! Den lille Stakkel maa være faldet ned fra Klippen, og — og — jeg tror, den er død.«

Jim vadede i Land og prøvede paa at bringe Liv i det lille Dyr. Efter ti Minutters Arbejde begyndte Killingen at bevæge Benene svagt, saa kom der Gang i Aandedrættet, og Hjertetslaget blev stærkere.

»Jeg tror, du klarer Pynten!« sagde Jim med et tilfreds Smil og lagde den i sin Hat, som han stak under Armen, da han begav sig paa Vej til Lejren.

Men mens han gik der, anede han ikke, at en Hunlos paa Størrelse med en Sct. Bernhardshund løb søgende rundt mellem Klipperne over ham.

*

Da han naaede Lejren, var Solen gaaet ned, og de første Stjerner viste sig, netop som han klatrede op paa Afsatsen, hvor Jack sad ved et flammende Baal.

»Naa, fik du den?«

»Hvad? Den store Fisk? Nej! Snydt igen! Men se her, hvad jeg fik!«

»Hovsa! Hvor har du faaet den fra? Hvad er det for en — en Moskusrøtte eller — det er jo en Losunge, og den er levende!«

»Ja, du kan tro, den er levende — den er — saa, din lille Slubbert — av! Den har Kloer!«

Killingen var nu særdeles livlig. Jim havde prøvet paa at klappe den, men den lille Fyr havde tilredt hans Haand slemt med en velbevæbnet Forpote, samtidig med at den udstødte et Vræl som en rasende Hankat.

»Jack, kom med et eller andet — i en Fart! Jeg kan ikke holde den Hidsigpeter et Minut længere — den har Kloer som Knive,« raabte Jim, »skynd dig, skynd — tag den Kikksdaase med Glaslaaget. Den har Lufthuller i Siden. Saa-dan. Her, hold Laaget. Luk det, naar jeg siger til — av! av! Luk det, Jack. Saa! Nu sidder du i Saksen, min Ven.«

Og til Svar udstødte »Hidsigper« et nyt Vræl og prøvede paa at smadre Glasset i det ikke alt for store Bur.

»Nu har vi faaet et Husdyr!« sagde Jim stolt. »Og det er en livlig ung Herre. Hør, hvor den hyler. Bare bliv ved, hyl til du bliver hæs.«

*

»Jim, hørte du noget?«

De to Drengene sad ved Lejrbaalet og saa paa Loskillingen, hvis Kikksdaasebur var vendt saadan, at Lyset fandt ind gennem Glasset.

»Tror du, jeg er døv? Hvordan skal vi kunne sove med den Skraalhals i Teltet i Nat?«

»Jamen, jeg mener — saa, der var det igen.« Jack vendte hurtigt Hovedet og stirrede ind i den bælgmørke Skov. Han havde en underlig kelig Fornemmelse ned langs Rygraden og folte en svag og ubestemmelig Frygt for et eller andet.

»Hvad er der i Vejen?« sagde Jim og vendte sig ogsaa for at kikke ud i Mørket. Det var, ligesom nogen iagttog ham der ude fra.

»Jeg syntes, jeg hørte noget — Øh — Jim, ved du hvad.«

»Hvad nu?«

»Hvis nu den Killing har en Moder — maaske hun er oppe i Bjergene. Det Hyleri kunde maaske kalde hende ned til Lejren.«

»Ja — nu du siger det — jeg sad selv og tænkte paa det,« tilstod Jim.

»Og vi har ingen Skydevaaben — vi har kun Øksen,« tilføjede Jack, hvis Stemme efterhaanden sank ned til en Hvisken.

»Aah, hold op med at hviske,« sagde Jim hæst.

»Du kan skræmme Livet af én paa den Maade, du opfører dig. Skidt med, om den gamle Dame kommer. Hun er ikke noget at være bæn... Jack!«

»Ja?«

»Jeg tor sværge paa, at jeg saa noget derovre. Noget, der saa ud som Øjne...«

Der var et Øjebliks Tavshed.

»Jim!«

»Hvad er der nu?«

»Den gamle Hunlos ligger og lurar paa os, jeg er sikker paa det.«

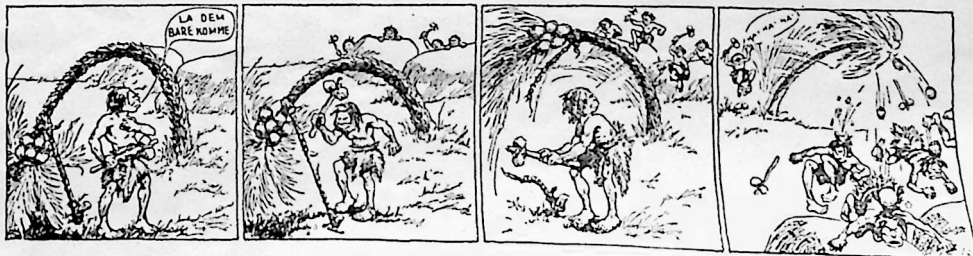
»Aah, Vrovl. Maaske har den slet ingen Moder — maaske er hun blevet dræbt. Det er bare Fantasi. Lad og gaa i Seng. Bare det hylende Udyr vilde holde Mund.«

»Tag den ind i Teltet, Jim, maaske bliver den rolig i Mørket. Hvis vi lader den staa herude og vræle hele Natten, faar vi i hvert Fald Moderen paa Halsen inden Daggrø.«

Jim stillede Kikksdaasen mellem de to Senge, som fyldte det meste af Teltet, og Ungen blev tavs, saa snart den kom ind i Mørket.

»Se, det hjalp. Det tænkte jeg nok,« sagde Jim

(Fortsættes Side 34)

Godt Humør i den dansk-norske Spejderlejr i Bunken

Paa Torsdag kommer de norske Spejdere paa Brønderslev-Besøg. — Telefoninterview med Tropsfører Jørgen...

Vi ringede i Aften...

Dag har vi haft en...

Randers-Spejderne naaet frem til Adalslejren i Sverige

200 udenlandske Spejdere til Jamborette i Rold Skov

Den første internationale...

HELE næste Uge vil genlyde af Latter og glæde...

Danske Spejdere Minearbejdere for en...

Hvaffangst i Frederiks...

Flere Hundrede udenlandske Spejdere paa Vildmandsfærd i Rold Skov.

Omfattende Program for Nørrejdyske Divisions Jamborette i Rold Skov fra 26. Juli til 4. August.

De danske Spejderkorps nørrejdyske Division aabner Lørdag den 26. Juli sin Jamborette i Rold Skov. Lejren er en Erstatningslejr for de mange Spejdere, der ikke kan tage til den rigtige Jamborette i Paris. Men Lejren er mere end en Erstatning — den er lagt an skulde efter alt at komme blive et Minde om den deltagende Spejders Sind som en...

Franske Spejdere fra Berlin

Roskilde-Ungdom hjem fra Norge

60 norske Spejdere paa Besøg i Veld...

Vil De have en fransk Spejder i en Uge?

Jamborette i Rold Skov

60 norske Spejdere paa Besøg i Veld...

50.000 Spejdere til Verdensjamboree
32 belgiske Spejdere ankommet
Udvekslet med Sot. Norbert
franske Spejdere
Aalborg Søndag
Hofbæk-Spejderne som Redningskorps
Lastbil kørte paa Kanien af Klost ved Rjukan

Flere Hundrede udenlandske Spejdere paa Vildmandsfærd i Rold Skov.

Omfattende Program for Nørrejdyske Divisions Jamborette i Rold Skov fra 26. Juli til 4. August.

De danske Spejderkorps nørrejdyske Division aabner Lørdag den 26. Juli sin Jamborette i Rold Skov. Lejren er en Erstatningslejr for de mange Spejdere, der ikke kan tage til den rigtige Jamborette i Paris. Men Lejren er mere end en Erstatning — den er lagt an skulde efter alt at komme blive et Minde om den deltagende Spejders Sind som en...

Franske Spejdere fra Berlin

Roskilde-Ungdom hjem fra Norge

60 norske Spejdere paa Besøg i Veld...

60 norske Spejdere paa Besøg i Veld...

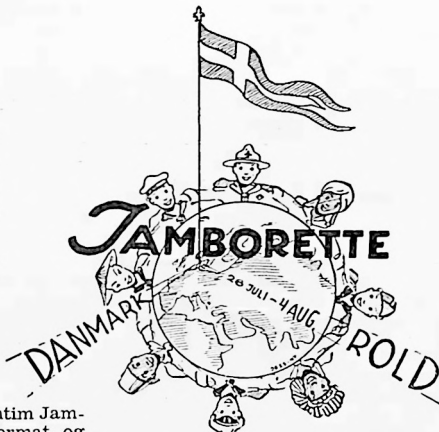
60 norske Spejdere paa Besøg i Veld...

60 norske Spejdere paa Besøg i Veld...

60 norske Spejdere paa Besøg i Veld...

60 norske Spejdere paa Besøg i Veld...

JAMBO- RETTEN I ROLD

»Jamboretten er en lille intim Jamboree af overkommeligt Format og med nogenlunde ligeligt Antal Gæster og Værter. I den kan man rigtigt svejdes sammen til een stor Spejderfamilie».

Det er Manden bag den første Jamborette, Chef for Nørrejyske Division, Jens Hvass, der siger dette i en Velkomstpjece til de 200 danske

og 200 udenlandske Spejdere, der deltog i Lejren i Rold Skov.

At Tanken var helt rigtig, fandt de hurtigt ud af, skønt de sandelig ogsaa fik nok at lave ellers. Der var Urskovsdag og Aalborgtur, Cirkusshow og Natovelse, Turneringsdag og Publikumsdag og - i Begyndelsen - Etableringsdag.

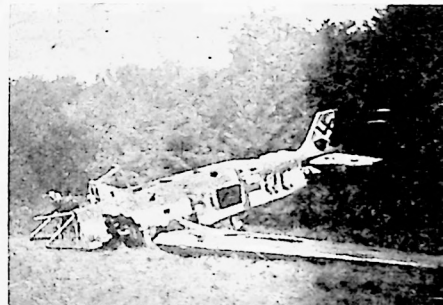
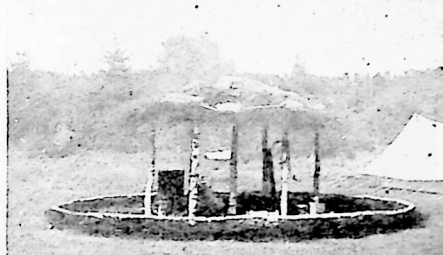
En planlagt Radioreportage var lige ved at mislykkes for den gode Radiofoni. Mikrofonen var bragt ud til nogle fredelige Farmere, som var ved at slagte nogle Lam, og Mikrofonmanden havde snakket en Del med dem, som det nu var hans Skik. Men netop som de staa og mangler to Lam, er der en Sværm af Vildmarksfolk, som gaar til Angreb for at faa alle Nybygdens Herligheder, og baade Mikrofonkabel og Mikrofonmand naede kun i yderste Øjeblik at redde sig bort. Det lykkedes Angriberne at faa baade alle de 9 Lam og næsten hele Kartoffelhosten (som de selv maatte grave op af Jorden!) med sig ind i Junglen, hvor de med deres eneste Redskab, en selvlavet Kniv af noget erobret Baandjern, lod Byttet vederfares al Retfærdighed. - Intet Under at de var sultne, forovrigt, for om Formiddagen havde hver Patrulje ryddet 1000 m² af Rebild Bakker for Bævreasp, som i de senere Aar har været ved at fortrænge Lyngen (den kan staa for en Del!), og senere var de berøvet alle Ejendele, fra Spisegrejre og Proviant til Sovepose og Sejlgarn, saa at de maatte søge at skaffe sig lune og tætte Boliger samt Fyr paa Ildstedet. Disse Vildmarksfolk havde sluttet sig sammen i babyloniske Patruljer, - en af dem er ovenfor forevigt i en velkendt Situation.

Nej, det er umuligt at give bare et lillebitte Indtryk af de dejlige Dage i Jamboretten. Jeg haaber, at Ideen næste Aar har bredt sig, saa at I alle paa denne Maade kan komme i Jamborette. Jeg haaber, at I vil gøre jer fortjent til det. Ideen har gjort sig fortjent... ghost.

Under den første Jamboree, Olympia Hall i London 1920.

Den krigstrætte Klode (paa Besøg i Jamboreen): »Jeg havde næsten tabt Haabet, men Synet af alle jer Drenge har givet mig det igen.« -

I Dag er vi mange flere Drenge - og vi kan lave af de Fejl, de gjorde dengang.

Fra oven og ned:

Wood-craft Museum i Lejren. - Den nedstyrtede Maskine. - Radioreportage i Lejren. - Bævreaspen ryddes. - Udenlandsk Spejder fundet.

om Pilefløjter

Mange af jer har i Sommerens Løb sikkert bemærket den usædvanlige Hurtighed, hvormed Pilen skyder i Vejret. Det er ikke underligt, at den kræver særlig megen Væde for at føre tilstrækkeligt med Saft op i de graadige smaa Celler, og at Basten paa Pil bliver mere svulmende og skrobelig end paa andre Træer. Basten, »Safledningerne«, er det inderste Stykke af Barken, lige ved Veddets, og enhver kan konstatere Pilens særlige Egenskaber ved at prøve at vride Barken af en tynd Pilegren og sammenligne en tilsvarende Gren af en anden Træart.

Det er dette, man benytter sig af, naar man skal lave en Pilefløjte. Pilen vokser jo særlig hurtigt, og dens Vækst kræver særlig megen Væde, derfor er Bastlaget paa Piletræet særlig sprødt, saa man let kan løsne Barken fra Veddets.

Du finder et Skud paa et Piletræ, som er saa tykt som din Tommelfinger, og af dette skærer du et Stykke, som er saa langt, som du kan spænde Tommel- og Pegefinger. Et Stykke fra den ene Ende skærer du en Ring rundt om Grenestykket, og den anden Ende skærer du skraat af som Mundstykket paa en Fløjte og anbringer et lille Skaar paa Oversiden, saadan som der ogsaa er paa almindelige Fløjter, men lav det endelig ikke for stort. Nedskæringen skal være lodret nærmest Mundstykket (Fig. 1).

Naar du har skaaret Fløjten til, fugter du den, enten ved at sutte paa den eller ved at stilke den ned i Vand, og sørger for, at den bliver godt gennenvædet. Med Skafte af din Kniv banker du saa forsigtigt paa Barken hele Vejen rundt fra Mundstykket ned til Ringen omkring Fløjten. Det skal være ganske lette forsigtige Slag, og pas paa, at du ikke skrammer Barken. Saa prøver du derefter at lirke lidt forsigtigt i Barken. Læg et tyndt Lommeterklæde om, saa er der mindre Fare for, at Barken springer. Hvis du mærker, at Barken ikke er tilstrækkeligt løst, maa fortsætte med at banke let paa den.

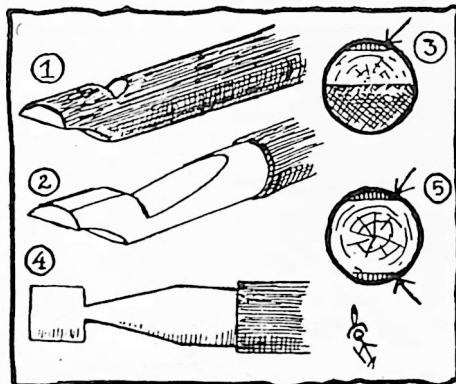
Naar du mærker, Barken løsner sig, vrider du forsigtigt Barken af, og du har da det hvide Ved med Skaarene ved Mundstykket. Læg Barken i Vand, medens du arbejder med Veddets, saa holder den sig elastisk.

Skaaret paa Oversiden af Fløjten skal nu gøres større. Uddyb Skaaret med Kniven; jo større Hulrummet bliver inden for en vis Grænse, jo fyldigere og dybere bliver Fløjte-tonen (Fig. 2). Dernæst skærer du lige den øverste Runding af Stykket mellem Mundstykket og Skaaret (se paa Fig. 3, som viser Mundstykket set forfra, efter at Barken er sat paa Plads). Paa denne Maade fremkommer der en smal Passage, gennem hvilken Luften kan strømme, naar Barkestykket at-

ter er sat paa Plads). Naar du skubber Barken tilbage paa Veddets, vil du se, at Uddybningen af Skaret i Veddets har frembragt et Hulrum nede under det lille Skaar i Barken. Lyden frembringes derved, at naar du blæser i Fløjten, strømmer Luften gennem den flade Kanal, som er opstaaet ved dit Snit forrest i Mundstykket, og Luftstrømmen rammer saa Kanten af Barken i det lille Skaar. Barken sættes i Svingninger oven over Hulrummet, og disse meget hurtige Vibrationer frembringer Lyden.

Prøv dig frem med Fløjten ved at snitte mere ned i Hulrummet, hvis Tonen ikke er tilfredsstillende.

Naar Fløjten tørrer ind, vil Barken sandsynligvis springe. I hvert Fald vil den hurtigt gaa

sin Undergang i Møde. Hvis du vil gemme den lidt, maa du opbevare den i Vand eller i en fugtig Klud.

Fig. 4 og 5 viser en Fløjte, som kan fløjte tostemmigt. Princippet er det samme som i den enstemmige Fløjte, der er blot to Fløjter her, en for oven og en for neden.

Jeg har talt.

Kampen om SOTOPUNGO

25 Aars Stammefejder mellem Bunga'er og Geowar'er

Høvding for Bungaerne!

Du slimede Orm of en Høvding,
du sorteste af alle Bungaer!

I 12 frygtelige Maanedskifter
har I — usle Bungaer — vanhelliget
Geowarernes Gud, Sotopungo, og lad-
det ham vansmægte paa Eders ringe
Tempelplads.

Men nu har vi, de tapre Geowar-
rer, atter gravet Stridsøksen op, og
vi vil ikke hvile et eneste frygteligt
Øjeblik længere, før Sotopungo er
tilbageerobret og i Triumf ført til-
bage til sin eneste rette Plads, i
Geowarernes Wig-wam.

Sotopungo vil igen se Blod!!!

Uslinge! Mod os, om I tør, naar
den livgivende Sols første Straaler
bryder frem for 27. Gang i det 10. Maaned-
skifte og beskinner den langsomt henflydende
Kongoflods mudrede Vande, ved hvis Bredder
Eders slimede Blod skal flyde. Skulde der end-
nu være Rester af Eders usle Liv tilbage, naar
Solen staar ret over den blaa Klippe:

»Mod os da, og lad glimtende Knive og blodige
Økser tale i en sidste Kamp om vor Gud, Soto-
pungo«.

Geowar! — Kniven klar!!!

Jeg har talt.

ZELU.

Vi er ved Congoflodens Kilder. De to krigeri-
ske og vilde Stammer Bungaerne og Geowarerne
har hidtil levet i Venskab med hinanden; men nu
er de bitre Fjender. Deres stolte Høvdinge, Bulwo
og Zelu, har hvæstet Spyddene og samlet de unge
Krigere om sig. Mange tapre Folk af begge
Stammer er allerede faldet som Ofre for Mod-
standernes forgiftede Pile, og i Nat er det lyk-
kedes Geowarerne at plyndre Bungaernes stor-
ste Helligdom, Guden Sotopungos Tempel, at
myrde Ypperstepræsterne og bortføre det præg-
tige Gudebillede.

Da Bungaerne opdager, hvad der er sket, bliver
de vilde af Raseri og sværger ved Sotopungo blodig
Hævn over Geowarerne, de formastelige. Disse er
imidlertid draget med deres Bytte til de
store Skove, idet de dog frygter Bungaernes
Hævn. Bungaerne opholder sig endnu i deres
Kraal, men de ved, at det er Geowarernes Agt,
maaske allerede naar Solen staar ret over den
blaa Klippe, at ofre Sotopungos Stotte til Ære
for deres egen Gud Nebu, Solens Fader, hvis

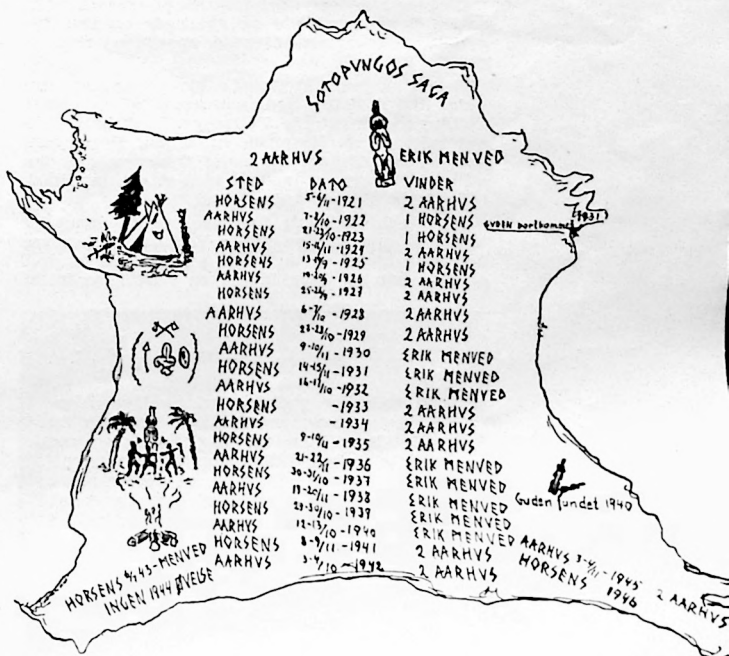
Tempel ligger ved Nordsiden af Øglesøen. Til
Nebu ofres ellers kun Mennesker. Mangen ædel
Bungakrigers Hoved er allerede kastet for hans
Fod.

Mellem de store Skove og Øglesøen ligger en
udstrakt Sump, der kun kan overskrides mellem
Bulowaio og Banguelo Søen.

Dette er Baggrunden for 25 aarlige Tropsfej-
der mellem Erik Menveds Trop i Horsens og 2.
Aarhus Trop. I Efteraaret 1921 udkæmpedes for
første Gang Striden mellem Horsens og Aarhus
Troppene, og siden har Troppene opretholdt den
som en aarlig Tradition.

I Efteraaret 1946 kunde Guden saaledes fejre
sit 25 Aars Jubilæum som Stridens Genstand.
Jubilæet blev fejret ved en Festlighed i Horsens.
Lørdag den 26. Oktober mødte om Aftenen flere
Hundrede Mennesker til Kaffebord, hvor der blev
holdt Taler og sunget. De to Troppe udfordrede
hinanden til Kamp næste Dag, og derefter var
der (Krigs)Dans Resten af Aftenen.

Søndag Formiddag udkæmpedes saa ikke min-
dre end 2 Sotopungo-Kampe, dels mellem Trop-
pene indbyrdes, og dels mellem to Partier be-
staaende af gamle Spejdere. I begge Kampe sej-
rede Horsens.

Den havde en Moder

(Fortsat fra Side 29)

med et befriet Suk, mens de lagde Brænde paa Ilden, saa den kunde holde sig Natten over. Men Jack bemærkede, at Jim tog Øksen med ind i Teltet.

»Hvad er Meningen, Jim, har du ogsaa Fantasi!« sagde Jack med usikker Stemme.

»Øh — næh — man vi har jo ingen Vaaben — og — og den fordomte Killing har maaske alligevel en Moder.«

*

Jim vidste ikke, hvorlænge han havde sovet, da han pludselig vaagnede men en uhyggelig Følelse af at blive jagtaget. Han aabnede Øjnene, men rørte sig ikke. Han kunde ikke se noget, og dog var han grebet af en Følelse af Frygt og Rædsel. Der var noget — eller nogen — lige uden for Teltet. Han var helt sikker paa det.

Langsomt lod han sin Haand glide uden for Tæppet, greb Øksen og loftede den rede til Kast, samtidig med at han satte sig halvt op i Sengen.

Fem — ti — femten — tyve forfærdelige Sekunder sad han med Blikket stift fæstet paa Teltaabningen. Og saa, pludselig, viste der sig to store, mordglødende Øjne, som stirrede lige ind i hans. Et Sekund sad han lammet af Rædsel.

Da brød Løskillingen Tavsheden. Ikke med et Hyl, men med en sagte, klagende, bedende Kalde. Med et Sus for de glødende Øjne ind i Teltet, og med et oresønderrende Skrig landede den gamle Hunlos midt mellem Sengene.

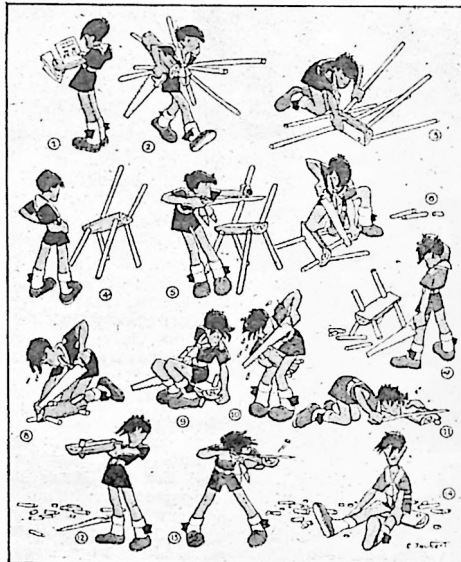
Jim hylede saa højt han kunde, og kastede Øksen, som ramlede mod Teltstangen og væltede den. Og i næste Nu sank Teltet sammen som en træt Kamel og hyllede sig om Jim, om den forskrækkede, halvvaagne Jack og om den kradsende, hvæsende Los.

De blev alle tre viklet ind i Sejldugens Folder, og da Lossen vrælede og sparkede og rev, begyndte de to ogsaa at vræle, sparke og rive.

Resultatet var, at de alle blev mere og mere rodet ind i dette Sammensurium af Sengetøj, Teltug og smadrede Feltsenge. I et halvt Minut rullede hele Klumpen rundt paa Fremspringet, og saa trillede de under firstemmig Hylen ud over Kanten og landede med et enormt Plask i Tordenbækkens iskolde Vand.

Idet de faldt, kunde Jim ikke begribe, hvad der var sket, men da han ramte Vandoverfladen, var der ikke noget at tage fejl af. Og han forstod, at hvis han og Jack ikke i en Fart kom fri af

Søren Spejder som Snedker

Teltet, vilde de begge drukne. Derfor gav han sig til at sparke og slaa og rive værre end nogensinde og fik endelig Hovedet fri. Han kom op til Overfladen med et Gisp, befriede sine Ben for Teltet og stod i Vand itil Halsen.

Foran ham laa en Klump af Teltug og Tæpper med en krampagtigt arbejdende Ting i. Jim spekulerede paa, om det mon var Lossen eller Jack, men spildte ingen Tid. Han hev og sled og fik endelig afsløret den stønnende og spruttende Jack, som rejste sig og gloede paa ham.

»Hvad er Meningen, maa jeg spørge — er det en daarlig Vittighed eller et Jordskælv — hvad er der sket?«

Jim saa mod Afsatsen: »Se dér, Jack!«

Paa Bredden stod, som en sort Skygge mod Lejrbaalets røde Baggrund, en vældig Los med Killingen i Munden. Et Stykke derfra glimtede en knust Kikksdaase i Ildskæret.

Et Øjeblik stod den gamle Los og stirrede paa de to dryppende Drengene i Vandet. Saa vendte den sig med en bebrejgende Brummen og forsvandt i Skoven.

»Jim,« sagde Jack højtideligt, »jeg tænkte nok, at den Killing havde en Moder!«

Verdensjamboreen i Frankrig

sluttede for godt og vel en Uge siden, og næste Nummer af Magasinet kan du glæde dig til en udførlig Beretning om vore Oplevelser i Moisson. Typografstrejken har jo været Skyld i, at det er saare beskedent, hvad du hidtil har faaet at vide om Jamboreen, men vent og se - i Oktobernummeret ta'r vi Revance!

Ad Bagdøren

Et splinternyt Patruljelt sælges for 3,25 Kr. Kan afhentes ved personlig Henvendelse til Scoutmaster Billy Masterprop, 241 Lollystreet, Leondale Nebraska, U. S. A.

RIDDERE

1. Frederikssund: TA Otto Faaborg; Johs. Hagelsten. 1. Taastrup: PF Bent Rasmussen. 5. Odense — Sct. Georg: PF Ole Kaj Jansen; PA Ole Sørensen. 1. Bispebjerg: TA Jørgen Knudsen, Kongsvang, Aarhus: Skm Poul Erik Jensen; TA Haakon Clausen.

VANDRINGER

75 km:
Niels Ebbesen. PF Henning Møller.

90 km
PA Michael Mikkelsen.

60 km:

Sct. Jørgen: PF Bent Bruun, PA Benny Larsen, Kjeld Petersen.

1. KL. SPEJDERE

Laksetroppen: PA Erling Ethelberg. 1. Taastrup: PF Ole Søndergaard. Niels Ebbesen: Finn Jensen. 1. Odense PA Henning Kamp Hansen, Poul Friis-Wandall. Sct. Jørgen: PF Mogens Petersen. 5. Odense — Sct. Georg: PA Jørgen Grønbech; Per Kyed. Oberst Læsøe, Kolding. PF Knud Erik Larsen.

VÆBNERE

1. Charlottenlund: PF Georg Gjegeisen. 1. Grøndalsvænge: PF Per Schröder. Nordborg: PF Knud Jørgen Nymand; PA Jørgen Petersen. Niels Ebbesen: Finn Jensen. 1. Odense: PA Preben Vagn Hansen. Kongsvang, Aarhus: PF Ove Hansen. Hellevad: PA Peter Skott. 5. Odense — Sct. Georg: Torben Knudsen; Kjeld Broch-Laursen; Jørgen Rude. 7. Odense: PF Arne Hansen.

ILDBOR

1. Taastrup: Jørgen Klein, Povl Klein.

Svend Eriksen

Johan Otto v. Spreckelsen

Under en Brand i Viborg i Vinter

handlede to Spejdere fra 1. Viborg Trop hurtigt og rigtigt og reddede derved mange Mennesker, som sov i Huset, i sidste Øjeblik. Straks efter at de havde alarmeret Brandvæsenet, gav de sig til at vække Beboerne og hjalp dem med at komme ud, og da de fleste sov i Værelser i Loftsetagen, hvor Ilden allerede havde faaet godt fat, kunde de kun færdes med vaade Tørklæder for Næse og Mund. Efter at Brandvæsenet efter efter et Kvarter Forløb var ankommet, og efter at de sidste Beboere var kommet ud, hjalp de med at bære Bohavet ud fra de mest truede Naboejendomme. For deres snarraadige Opførsel har de to Spejdere, Svend Eriksen og Johan Otto von Spreckelsen, faaet tildelt Medaljen for rask Daad.

Broncekorset for Livredning

er tildelt Bent Friis, Patruljefører i 3. Odense Trop, som sidste Sommer har reddet en Dame under Badning ved Børgense Strand. En Dag, hvor det blæste ret stærkt og Bølgerne gik højt, var de sammen med Bents Mor gaaet i Vandet, og en kraftig Understrom rev da Benene bort under Damen og førte hende paa et Øjeblik ud, hvor hun ikke kunde bunde. Hun kunde ikke svømme, men bevarede dog Omtanken, saa at Bent kun fik Understrømmen at kæmpe imod.

Selv om det af og til saa ud, som om de ingen Vegne kom, saa holdt han dog ud, indtil de var helt inde i Sikkerhed, hvor Vandet kun gik til Knæene. Tak for din raske og resolute Optræden, Bent.

Olaf Gede Christensen,

Sankt Bendts Trop i København

var en Søndag i Januar sammen med en Kammerat gaaet ud paa Isen ved Hvidovre Strand udfør Harrestrup Aa. Inde ved Bredden var Isen sikker, men paa Grund af Strømmen var der længere ude en aaben Rende. Et Stykke fra denne Rende brast Isen pludselig under dem, og de sank langt ned. Efter at være svømmet op igen, opdagede Olaf, at Kammeraten ikke kunde svømme; han kastede en Ende af sit Halstørklæde ud, men Kammeraten fik ikke fat i det og gik til Bunds igen. Olaf smed Vindjakke, Tørklæde og Hat og dykkede ned for at finde ham i det mudrede Vand. Han trak ham hen til Iskanten og fik ham til at hvile med Nakke og Skuldre mod den, mens han selv kravlede op og raabte efter Hjælp. Straks efter kom en Mand til Hjælp, og mens han trak Kammeraten op, løb Olaf af Sted til det nærmeste Hus for at tilkalde en Ambulance. Det var fint klarer, Oluf, og du fortjener det Sølvkort for Livredning, som du har faaet tildelt.

Bent Friis

Olaf Gede Christensen

Redaktionen har Ordet!

Der kan ikke have været mange Spejdere hjemme i Sommer, hvis man skal tro paa alle de Avisartikler, man har set siden Strejken hørte op. Har I ikke været i den anden Ende af Landet, saa har I været i Norge eller Paris, Sverige eller Marokko. Og allevegne har Solen straalet og brændt, saa at de Sommerlejrmindeartener, vi nu

gaar ind til, ikke blot præges af store Oplevelser, men ogsaa af Rødhuder og Mulatter. Der skal snakkes og huskes som aldrig før, og Magasinet vil efter bedste Evne supplere Hukommelsen. Papirrationen... ak nej, vort hemmelige Haab om, at den lange Typografstrejke vil bevirke blot et Lyspunkt: nok af Papir — det blev sørgeligt skuffet.

Vi maa nu sætte vor Lid til, at mange af jer sender os Billeder og Beretninger, saa at den sparsomme Plads kan fyldes med det allerbedste. I første

Omgang bringer vi noget om Jamboretten i Rold Skov, og i næste Nummer — som bliver paa hele 16 Sider — en hel Del om den store Jamboree ved Seinefloden.

Midt under Strejken lukkede vor gamle Konge sine Øjne for sidste Gang, og i den Anledning skriver Spejderchefen i dette Nummer Mindeord om Kong Christian X, den Konge hvem det forundt at opleve Genforeningen i 1920 og de lykkelige Majdage i 1945.

Med Spejderhilsen

Torben.

Svæveflyvermærket

er et Duelighedstegn som enhver Spejder med Interesse for Flyvning bør se at erhverve sig. Kun lidt Fingerfærdighed behøver man for selv at bygge sig et Modellsvæveplan, naar man køber Depotets Byggesæt, der indeholder de fornødne Materialer samt Tegning og Byggeanvisning.

Baby. Begyndermodel. Alle Dele er færdiglavede og Vingerne bøje, saa man kun behøver at samle dem. Spændvidde 50 cm ... 2,75

Gloria. Letbyggelig Model. Spændvidde 80 cm 3,85

Calle 8 Olympia. Sidste ny Model konstrueret af den kendte Modelkonstruktør Carl Johan Petersen. Den er meget let at bygge, da flere Dele er fuldt færdige i Byggesættet. Spændvidde 105 cm 9,00

Calle 6. Modellen hører til den skandinaviske Rekordklasse A-1, og bør bygges af enhver Spejder, der ønsker at tage Svæveflyvermærket 4,85

Calle. „Dansk Modellsvæveflyver Unions“ Model. Har deltaget i og vundet en Mængde Konkurrencer. Spændvidde 182 cm 10,75
Tegning ekstra 2,00

SV-H I. Skandinaviens mest kendte Svæve-model. Spændvidde 150 cm 6,85

Foruden foranstaaende fører Depotet flere andre Modeller og har ogsaa et Udvalg af specielle Tegninger paa Lager. Det nye Katalog fra „Dansk Modelflyveindustri“ sendes mod Indsendelse af Porto.

En Spejder har ikke blot en Dolk — han har en SKARP DOLK!

Skal du have en skarp Dolk, maa du have en af de rigtige Modeller. Depotet fører kun de rigtige Modeller. Nedenstaaende kan vi særlig anbefale:

Finsk Dolk

kraftigt Blad, prima Staal, Birkebarks Skæfte.

Kr. 7,50

Skovmandsdolk

Træskæfte m. rød, grøn, gul, hvid el. blaa Spejderlilje i Skindskede m. Sikkerhedsrem Kr. 5,85

Skovmandsdolk

imit. Hjortetaks Skæfte. Læderskede med Spejderlilje, rustfri Klinge i god Facon til al Brug... Kr. 10,85

Turfasker. Vi har atter faaet et lille Parti af de smaa praktiske Tasker til at hænge i Bæltet. Pr. Stk. Kr. 0,85

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Redaktør: stud. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport

Redaktør: cand. mag. Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39

København K., Tlf. Palæ 4526

Eksp. Kl. 9-5½, Fredag 9-6, Lørdag 9-2

Depotet er Korpsets egen Forretning og giver Bonus til Korpsets Afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K., Telefon
PALæ 5711. Kontortid Kl. 8-16, Lørdag Kl. 8-12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret